



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: P. K.

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,
se sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j. PK-DSH/7545/25,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 3. 4. 2025, č. j. MMP/162463/25, kterým byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2023, v souvislosti s porušením ust. § 53 odst. 2 téhož zákona, neboť dne 15.9.2024 v době nejméně od 10:04 do 10:08 hod. žalobce jako řidič motorového vozidla zn. Škoda RZ X. neoprávněně stál s předmětným vozidlem v Plzni, na chodníku přiléhajícím k vozovce pozemní komunikace ulice Zikmunda Wintra, v blízkosti domu čp. 23, kde to není dovoleno dopravní značkou. Za přestupek byl uložen žalobci správní trest

pokuty ve výši 2.000,- Kč a zároveň mu byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2.500,- Kč.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný rozhodl takzvaně „od stolu“, aniž by si fakta ověřil vlastním šetřením přímo na místě za přítomnosti žalobce. V oznámení MP č.j. 2024/63763 ze dne 15.9.2024 MP uvádí, že se jedná o podezření. Z toho vyplývá, že sama MP nemá jistotu, že vozidlo žalobce stálo na chodníku.
3. Žalovaný podle žalobce neprokázal, že místo, na kterém žalobce stál se svým vozidlem, je chodník. Žalobce připomněl, že v platné právní úpravě není pojem chodník" definován. Jedná se o úzký pás komunikace vedoucí podél silnice, který umožňuje bezpečný a plynulý pěší provoz. Rozhodujícím definičním znakem je účel komunikace, nikoliv její stavebně a dopravně technické uzpůsobení. Ani údaje z katastru nemovitosti nejsou určující. Pro posouzení konkrétní plochy je rozhodující faktický stav na místě. K tvrzení žalovaného, že plocha je tvořena zámkovou dlažbou, která je odlišná od struktury ostatní komunikace, která je asfaltová, a je tak pouhým pohledem zjevné odlišné funkční využití těchto ploch, žalobce uvedl, že stavebně technické řešení ploch neznamená, že se jedná o chodník, a odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, 2 As 48/2008-58: „Za rozhodující definiční znak označil krajský soud účel komunikace, nikoliv její stavebně a dopravně technické uzpůsobení. Smyslem chodníku je totiž to, aby byla chodcům umožněna bezpečná a pohodlná chůze mimo vozovku tak, aby nebyli ohroženi dopravními prostředky a sami neomezovali účastníky silničního provozu.“ Dále žalobce poukázal na usnesení NSS ze dne 2. 6. 2023, 4 As 211/2022-24: „krajský soud uvedl, že podstatou sporu bylo, zda plocha, kde stálo vozidlo žalobkyně, byla chodníkem a zda měly správní orgány dostatek podkladů pro závěr, že se o chodník jednalo. Dále uvedl, že v zákonné úpravě definice pojmu „chodník“ absentuje. Zdůraznil však, že důkazní břemeno v tomto ohledu nesl správní orgán. K pojmu „chodník“ dále obsáhle citoval závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58. Zdůraznil, že se jedná o úzký pás komunikace vedoucí podél silnice, který na druhé straně hraničí s nemovitostí, umožňuje bezpečný a plynulý pěší provoz. Rozhodujícím definičním znakem byl tedy účel komunikace, nikoli její stavebně a dopravně technické uzpůsobení. Ani údaje z katastru nemovitostí nejsou určující. Závěry správních orgánů o tom, že se jedná o chodník, musí být zcela jednoznačné a přesvědčivé. Nebyla vyřešena podstata sporu, tj. zdali vozidlo stálo na chodníku, který by byl využíván chodci. Tuto skutečnost totiž správní orgány přesvědčivě neprokázaly. Samotné vydělání předmětného místa stejnou dlažbou jako na přilehlém chodníku pak není rozhodné.“ Žalovaný opírá svoje tvrzení, že se jedná o chodník o jím uváděné důkazy, a to oznámení Městské Policie o podezření ze spáchání přestupku ze dne 15. 9. 2024 a mapový podklad z geografického systému města Plzně – Marushka. Podle žalobce z fotodokumentace pořízené MP Plzeň na místě vyplývá, že vozidlo žalobce stálo mimo chodník, který je definovaný šířkou 2,5 m. Podle systému Marushka jde o typ komunikace – chodník v ulici Zikmunda Wintra č. C 4307 o délce 112, 5 m a šířce 2,5 m. V tomto podélném směru je před zpevněnou plochou odbočky na zpevněnou komunikaci na soukromý pozemek chodník snížen a upraven jako bezbariérový. Do tohoto prostoru vozidlo žalobce nezasahovalo žádnou svojí částí. Vozidlo žalobce umožňovalo užívání chodníku chodcům bez jakéhokoliv omezení, což dokazuje fotodokumentace pořízená MP.

4. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného v napadeném rozhodnutí, podle něhož vozidlo žalobce mohlo omezit chodce v užití tohoto místa za účelem zkrácení délky přecházení přes vozovku na protější chodník. Toto je podle žalobce v rozporu s výkladem žalovaného, jak je (má být) přechod z jednoho chodníku přes vozovku pozemní komunikace na druhý chodník provedený. To jest jako bezbariérový přechod zpevněných ploch z jednoho chodníku přes vozovku pozemní komunikace na druhý chodník, a to zejména pro vozíčkáře nebo rodiče s kočárkem. V místě, kde vozidlo žalobce stálo, takto zpevněná plocha není v příčném směru od vozovky pozemní komunikace upravena. Je zde normální výška chodníku neumožňující bezpečný přechod chodců. Odkaz žalovaného na možnost zkrácení délky přecházení přes vozovku mimo k tomuto účelu upravené chodníky (přechody pro chodce) dle názoru žalobce vytváří nebezpečný precedent pro bezpečnost chodců. Dále žalobce uvádí, že na místě, kde stálo vozidlo žalobce, a ani na kolmé protilehlé protější straně, nejsou zpevněné plochy upraveny tak, aby umožňovaly chodcům bezpečný přechod přes asfaltovou jednosměrnou komunikaci.
5. Podle žalobce ani neexistence dopravní značky neznamená v tomto případě, že plocha, na níž stálo vozidlo žalobce, je chodník.
6. Podle žalobce plocha, kde stálo vozidlo žalobce dne 15.9.2024, je běžně využívána k odstavení vozidla i jinými řidiči, což dokládal žalobce fotodokumentací přiloženou k dopisu ze dne 18.12.2024. Žalobce uvedl, že má velmi dobré znalosti z dané lokality, neboť zde bydleli rodiče manželky, konkrétně ještě v září r. 2024, tedy v inkriminované době. Plochu, na níž stálo vozidlo žalobce, chodci nevyužívali (nevyužívají) a neplnila (neplní) účel chodníku. Plocha byla a je využívána k zaparkování vozidel mimo jiné zejména k nakládce a vykládce zboží do vchodů domů.
7. Žalobce v žalobě také uváděl, že předmětného dne žalobce stál na stejné ploše po dobu max 10 minut, a to z důvodu vyložení a odnesení nákupu pro imobilní tchyni bydlící v č.p. Z. W. X.

III. Vyjádření žalovaného a napadené rozhodnutí

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a plně odkázal na napadené rozhodnutí. V něm žalovaný uvedl: „stávající právní úprava definici pojmu „chodník“ neobsahuje. Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j.: 2 As 48/2008-58 ze dne 31.7.2008 (dostupný na www.nssoud.cz) uvádí, že „nemůže být sporu o tom, že chodník představuje jednu z forem komunikace. Samotný zákon o pozemních komunikacích tuto kategorii místních komunikací vymezuje jako komunikace nepřístupné provozu silničních motorových vozidel nebo na kterých je umožněn smíšený provoz. Podle ustanovení § 3 odst. 1 cit. zákona „o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení. Dále je v citovaném rozsudku uvedeno: „Podle ustanovení § 44 odst. 1 tohoto zákona se v řízení rozhoduje podle správního řádu. Z toho je možno usoudit, že u místních komunikací, silnic a dálnic nepostačuje - na rozdíl od účelových komunikací - pouhé naplnění faktických znaků stanovených v zákoně, ale je dále třeba, aby byly platně zařazeny do určité kategorie. Pokud by tedy v daném případě předmětný pozemek, kde žalobce zaparkoval vozidlo, byl zařazen do zmiňované kategorie místních komunikací, bylo by předmětné sankční rozhodnutí v zásadě vydáno v souladu se zákonem a pokud by odpovídalo i ostatním podmínkám, standardně vyžadovaných v právním státu (zejména respektování proporcionality sankce), muselo by uspět i v následném soudním přezkumu. Je však na správním úřadu, aby tvrdil, že daná komunikace je

skutečně chodníkem, a aby pro toto tvrzení obstaral nezbytné důkazy“. Nejvyšší správní soud tedy judikoval, že ve správním řízení musí být postaveno najisto, že se jedná o chodník, a toto důkazní břemeno nese správní orgán. Odvolací správní orgán je toho názoru, že v řízení bylo prokázáno, že odvolatel dne 15.9.2024, nejméně v době od 10:04 do 10:08 hodin zastavil a stál v Plzni v ulici Zikmunda Wintra, v blízkosti domu č. 23, jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky ŠKODA, RZ: X., na chodníku. Součástí spisové dokumentace je podrobná fotodokumentace a dále mapové podklady, mapové podklady pořízené z geografického informačního systému města Plzně – Marushka a výňatky z Technických podmínek týkajících se vysazené chodníkové plochy (TP 145, TP 218 a TP 132), které potvrzují, že místo, kde vozidlo stálo, je vedeno jako chodník.

9. Žalovaný vycházel i z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podle něhož „správní orgán odkazuje rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 11.9.2013, čj. 1 As 76/2013-29, kde je mj. uvedeno: *„Definici pojmu „chodník“ český právní řád neobsahuje. Výraz chodník je nutné chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé*“. Vzhledem k okolnostem nyní projednávaného případu, kdy z pořízené fotodokumentace je zcela zjevné, že chodník je od ostatní komunikace oddělen obrubníkem, přičemž chodník je tvořen zámkovou dlažbou, která je zjevně odlišná od struktury ostatní komunikace, která je asfaltová, a je tak pouhým pohledem zjevné odlišné funkční využití těchto ploch. Na inkriminovaném místě navíc není umístěno žádné dopravní značení, které by zde stání vozidel dovoľovalo. Z fotodokumentace je rovněž patrné, že chodník je veden podél ulice Zikmunda Wintra vpřed i vzad, a je na jedné straně ohraničen zeleným pásem se vzrostlými stromy, za nimiž je již vozovka pozemní komunikace, a na druhé straně je ohraničen trávnikem a nemovitostmi, k jejichž vchodům vedou jednotlivé přístupové chodníky, a za odbočkou vpravo je na této straně ohraničen oplocením. V místě křížení je pak tento chodník širší a zaoblen z důvodu umožnění vjezdu na navazující komunikaci, což plně koresponduje s informacemi uvedenými v Technických podmínkách ohledně vysazených chodníkových ploch. Při výjezdu z komunikace je pak stejná plocha nacházející se na druhé straně křižovatky rovněž širší a zaoblená v souladu s uvedenými Technickými podmínkami. Dle správního orgánu je tak dostatečně a jednoznačně prokázáno, a to s ohledem na fotodokumentaci, mapový podklad z GIS Marushka a Technické podmínky ohledně vysazených chodníkových ploch, že předmětná plocha je chodníkem, konkrétněji vysazenou chodníkovou plochou, a jaký je její skutečný účel. Domněnka obviněného o tom, že se o chodník nejedná, je tak zcela lichá, a stejně tak je nepřiléhavý ani jeho odkaz na citovanou judikaturu NSS č. 4 As 211/2022-24, která řešila zejména otázku nedostatečného zadokumentování řešeného chodníku (*„Konkrétně fotografie z místa spáchání přestupku nebyly příliš kvalitní, byly pořízeny ve tmě a nebylo z nich jasné, na čem přesně předmětné vozidlo stálo...“*¹⁾), přičemž ve věci řešené zdejším správním orgánem je fotodokumentace dostatečně kvalitní, ve vysokém rozlišení, s viditelným prostorem okolo fotografovaného vozidla, která je navíc dále podpořena dalšími výše uvedenými relevantními podklady opatřenými správním orgánem.“. Podle žalovaného na základě výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu se nelze ztotožnit s názorem odvolatele, že rozhodujícím definičním znakem chodníkem není jeho stavebně a dopravně technické uzpůsobení.
10. Podle žalovaného dále dle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, nesmějí chodníku užívat, pokud není v tomto

zákoně stanoveno jinak. Stání na chodníku je povoleno pouze v případě, pokud je takové místo označeno svislými dopravními značkami IP 11 d „Parkoviště“ (stání na chodníku kolmé nebo šikmé), IP 11e „Parkoviště“ (stání na chodníku podélné), IP 11f „Parkoviště“ (částečné stání na chodníku kolmé nebo šikmé) a IP 11 g „Parkoviště“ (částečné stání na chodníku podélné). Odvolací správní orgán konstatuje, že žádná z výše uvedených dopravních značek parkování na chodníku v inkriminovaném místě, kde stálo vozidlo odvolatele, neupravuje, tedy lze konstatovat, že odvolatel zastavil a stál s vozidlem na chodníku, kde není parkování povoleno dopravním značením. Odvolací správní orgán k tomu dodává, že je evidentní, že chodník je od vozovky oddělen výškově obrubníkem, tedy přechod mezi těmito dvěma plochami je členitý a na první pohled viditelný, aby bylo možno jednoznačně určit a zhodnotit, že se jedná chodník.

11. K námitce žalobce, že sama městská policie neměla jistotu při oznamování přestupku, že se jedná o chodník, kdy ani fotodokumentace městské policie z místa přestupku neprokazuje, že žalobce stál na chodníku, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že městskou policií bylo správnímu orgánu oznámení z podezření ze spáchání přestupku, kdy v popisu protiprávního jednání je uvedeno, že *„Vozidlo bylo zaparkováno na chodníku, kde to není povolené místní úpravou provozu na pozemních komunikacích.“* Toto své oznámení městská policie podepřela přiloženou fotodokumentací, ze které je patrné, že vozidlo stojí na chodníku (vozidlo stojí zaparkované na zpevněné ploše, která je jasně oddělena od vozovky vyvýšeným obrubníkem, a je i stavebně odlišena zámkovou dlažbou).
12. K námitce žalobce, že jeho vozidlo stálo mimo chodník, který je definovaný šířkou 2,5 m a délkou 112,5 m a do tohoto profilu jeho vozidlo nezasahovalo žádnou ze svých částí, žalovaný uvedl, že v mapovém podkladu pořízeném z geografického informačního systému města Plzně - Marushka je graficky vymezena celá plocha, která je vedena jako chodník, přičemž je zřejmé, že uvedená šířka platí po většinové délce chodníku, kdy v prostoru vysazené chodníkové plochy by s ohledem na její zaoblení nebylo možné tuto šířku jednoznačně stanovit.
13. K námitce žalobce, že jeho vozidlo umožňovalo chodcům užívání chodníku bez jakéhokoliv omezení žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně: *„Správní orgán zhodnotil charakter předmětného přestupku jako méně závažné porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť takto stojící vozidlo mohlo omezit chodce v užití předmětného chodníku v celé jeho šíři (např. za účelem zkrácení délky přecházení přes vozovku na protější chodník), a rovněž stáním vozidla na daném místě mohlo dojít k omezení rozhledového pole pro ostatní účastníky silničního provozu jedoucí po jednosměrné komunikaci ulice Zikmunda Wintra ve směru od ulice Schwarzova a odbočující v prostoru křížení s další pozemní komunikací, u níž na chodníku předmětné vozidlo stálo, směrem doprava, na navazující pozemní komunikaci - soukromý pozemek, kam je dle dopravního značení, viditelného též na fotodokumentaci (strana 3 spisu), vjezd povolen pro držitele parkovací karty, případně ke snížení rozhledového pole pro ostatní účastníky z tohoto místa vyjíždějící. Na podkladě těchto skutečností nemá správní orgán pochybnost o naplnění materiálního znaku přestupku.“*
14. K námitce, že z fotodokumentace je patrné, že po obvodu čtvrtkruhu od trávnicku až po 4,5 - tý díl obrubníku směrem k asfaltové ploše silnice je snižena výška obrubníků, umožňující nájezd na místo, kde stálo vozidlo, aniž by zasahovalo jakoukoliv část do pochozího profilu chodníku, žalovaný uvedl, že tento snížený obrubník neslouží jako nájezd pro vozidla za účelem parkování, nýbrž jako bezbariérový přechod zpevněných ploch z jednoho chodníku přes vozovku pozemní komunikace na druhý chodník, a to například zejména pro

vozíčkáře nebo pro rodiče s kočárkem.

15. K námitce, že plochu, na níž stálo vozidlo, chodci nevyužívali (nevyužívají) a neplnila (neplní) účel chodníku, přičemž plocha byla a je využívána k nakládce a vykládce zboží do vchodů č.p. 23,25,27, žalovaný konstatoval, že pokud vozidla zastavují a stojí na místě, kde zastavil žalobce, stojí s vozidlem na chodníku a dopouštějí se protiprávního jednání. Odpovědnosti žalobce nezbaví poukazování na jiné řidiče.
16. Usnesení NSS č. 4 As 211/2022 – 24 dle žalovaného na nyní projednávanou věc nedopadá. Na rozdíl od věci projednávané Nejvyšším správním soudem je v nyní projednávané věci fotodokumentace dostatečně kvalitní, ve vysokém rozlišení, obsahují rovněž okolí zaparkovaného vozidla. Vizuálně je dobře rozpoznatelné i bez nahlédnutí do portálu „Marushka“, že místo, kde žalobce zaparkoval, je chodník, kde není umožněno parkovat žádnou dopravní značkou.

IV. Posouzení soudem

17. Žalobu soud neshledal důvodnou.
18. Podle ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, (zákon o silničním provozu), jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.
19. Soud především konstatuje, že žalobní námitky jsou shodné s těmi, jež žalobce vznášel v rámci svého odvolání, a žalovaný se jimi zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí podle názoru soudu přezkoumatelným způsobem a dostatečně podrobně se s námitkami vypořádal, přičemž se závěry žalovaného obsaženými v napadeném rozhodnutí se soud ztotožňuje.
20. Soud neshledal důvodnou námitku, že žalovaný rozhodl takzvaně „od stolu“, aniž by si fakta ověřil vlastním šetřením přímo na místě za přítomnosti žalobce, neboť ze správního spisu vyplývá, že mezi stranami není sporu o tom, jaká je situace na místě přestupku, nadto jsou vzhled a výhledové poměry v místě bez pochybností zřejmé z fotodokumentace ve spise pořizené jak policií v době přestupku, tak i následně žalobcem.
21. K tvrzení žalobce, že v oznámení ze dne 15.9.2024 MP uvádí, že se jedná o podezření, a z toho má podle žalobce vyplývat, že sama MP nemá jistotu, zda vozidlo žalobce stálo na chodníku, soud uvádí, že na takové předběžné vyjádření policie na místě nehody se nelze odvolávat a pro následné správní řízení nemá žádný význam.
22. Podle žalobce žalovaný neprokázal, že místo, na kterém žalobce stál se svým vozidlem, je chodník. K tomuto soud uvádí, že se ztotožňuje se žalovaným v názoru, že v dané věci je jednoznačně zřejmé, kudy vede chodník v ulici, kde je vozovka, jak jsou od sebe odděleny, a že místo, kde s vozidlem stál žalobce, nelze posoudit jinak, než jako součást chodníku, zcela propojený s žalobcem zmiňovaným pásem v šířce 2,5m s délkou 112,5 m (jako celistvá je tato plocha vyznačena i v geografickém systému Marushka), a naopak od vozovky oddělený obrubníkem, tj. nelze dané místo považovat za místo, kde by bylo možné kdykoli zaparkovat. Okolnost, že v místě byl obrubník snížený, je zcela bez významu, neboť oddělení od vozovky je jasně patrné.
23. K tomuto závěru si správní orgány opatřily dostatek důkazů, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce se svým vozidlem parkoval na chodníku.

24. Takovým jednáním žalobce jednoznačně porušil ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož nelze na chodníku s vozidlem stát, pokud není stanoveno jinak. Z tohoto ust. vyplývá, že parkování na takovém místě musí být výslovně povoleno příslušnou dopravní značkou, což není tento případ.
25. Soud neakceptoval ani námitku, že vozidlo žalobce umožňovalo užívání chodníku chodcům bez jakéhokoli omezení. Chodci jsou oprávněni používat chodník v celé jeho šíři, tedy i v místě, kde měl žalobce vozidlo zaparkované a kde byl chodník rozšířen, tudíž ve využití této části chodníku byly chodci žalobcem omezeni. To platí zejména pro osoby, které v daném místě hodlají přecházet, k čemuž je v daném místě chodník uzpůsoben i snížením obrubníku pro snazší přecházení s kočárkem či invalidním vozíkem. Rovněž v daném místě žalobce svým protiprávním stáním s vozidlem zhoršil výhledové poměry do vozovky, zejména osobám nižšího věku, např. dětem.
26. Odpovědnost za přestupek je individuální, proto na závěr o vině žalobce za tento přestupek nemá žádný vliv okolnost dokládána žalobcem fotografiemi, že plocha, kde stálo vozidlo žalobce dne 15.9.2024, je běžně využívána k odstavení vozidla i jinými řidiči. Skutečnost, že pravidla silničního provozu porušují i jiní řidiči, nezavazuje žalobce odpovědnosti za přestupek, stejně jako skutečnost, zda chodci předmětnou část chodníku fakticky využívají či nikoli, a jako skutečnost, že předmětného dne žalobce stál na stejné ploše po dobu max 10 minut, a to z důvodu vyložení a odnesení nákupu pro imobilní tchyni. K posledním zmíněným okolnostem, tj. délce parkování, event. důvodu, lze přihlídnout pouze v rámci výše ukládané sankce.
27. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

V. Náklady řízení

28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.). Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 16. ledna 2026

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně